

New York Times bestsellersorozat

RICK RIORDAN

PERCY JACKSON

ÉS AZ OLIMPOSZIAK

A TITÁN ÁTKA

I. A ΜΕΠΤΟΕΧΡΕΔΙCÍÓ ROSSZUL ALAKUL

A téli szünet előtti pénteken anyám összecsomagolt nekem egy túlélőkészletet, amelyből nem felejtett ki néhány halálos fegyvert sem, és elindult velem egy bentlakásos sulifelé, ahol eddig még nem jártam. Útközben persze nem felejtettünk el beugrani a barátaimért, Annabeth-ért és Tháliáért.

A Maine állambéli Bar Harbor nyolcórányi autóútra volt. Az autópályát hó és latyak borította. Annabeth, Thália és én hónapok óta nem láttuk egymást, de a nyomasztónak ígérkező jövő és az éppen aktuális, fenyegető hóvihar miatt túl feszültek voltunk ahhoz, hogy egy jót beszéljünk. Nem úgy anya, aki akkor beszélt igazán sokat, ha ideges volt. Mire elértük a Westover Hallt, Annabeth és Thália a legapróbb részletekig megismerhették az összes cikis totyogókori sztorimat.

Thália letörölte kezével a párát az ablakról, és kinézett:

– Hú, de izgi lesz!

Westover Hall tényleg úgy nézett ki, mint egy középkori lovagvár. Fekete kövekből épült, keskeny ablakokkal, ámde széles, dupla szárnyú ajtókkal. Egy sziklán állt, egyik oldalról a havas erdő, másik oldalról a szürkén kavargó óceán határolta.

– Biztos ne várjalak meg titeket?

– Igazán nem szükséges, anya – ráztam le. – Ki tudja, meddig tart.

– De hogy a csudába fogtok hazakeveredni? Igazán aggódom, Percy.

Csak remélni mertem, hogy nem pirulok fülig. Ki látott még olyan hőst, akit a mamája fuvaroz a csatatérre?!

– Ne aggódjon, Ms. Jackson, majd én ügyelek rá, hogy ne essen baja – sietett megnyugtadni anyámat Annabeth, aki szőke haját sísapkája alá gyűrte, és szeme ugyanolyan szürke volt, mint az óceán.

Anyám megnyugodott egy kicsit. Annabeth-t a legmegbízhatóbb félistennek tartotta, aki elérte a nyolcadik osztályt. Valóban: Annabeth nemegyszer tartott vissza attól, hogy valami örültséget műveljek, de ez persze nem jelentette azt, hogy ezért hálás lennék.

– Rendben, csibéim! Mindenetek megvan, amire szükségetek lehet?

– Igen, Ms. Jackson, köszönjük a fuvart!

– Tartalék pulóverek? Megvan a mobilom száma?

– De anya...

– Az ambróziád, és a nektárod? Az arany drachma, ha esetleg kapcsolatba akartok lépni a táborral?

– Hagyd már abba, anya! Elboldogulunk, ne aggódj! Gyertek, lányok!

Nem mondhatnám, hogy nem bántódott meg, de már nagyon ki akartam szállni a kocsiból. Ha anyám még egyszer elregéli, milyen aranyos voltam meztelenül a fürdőkádban háromévesen, hát én biztosan beletemetkezem a hóba, és halálra fagyasztom magam.

Annabeth és Thália követtek. A jeges szél úgy szurkált a kabátom résein keresztül, mint megannyi éles tűr.

Miután anyám autója eltűnt a kanyarban, Thália felém fordult:

– Nagyon jó fej az anyukád!

– Eléggé – ismertem be. – Mi a helyzet a te anyáddal, soha nem találkoztál vele?

Amint kimondtam, máris megbántam. Thália nagymestere volt a gyilkos pillantásoknak, ráadásul állandóan punk ruhákban parádézott – felszaggatott katonai kabát, bőrnadrág, na meg fekete ceruzával kihúzott élénkkék szemek –, úgyhogy a kinézete még egy lapáttal rátett a hatásra. Ez alkalommal sem hazudtolta meg magát, és egy tízpontos gyilkos tekintetet produkált.

– Foglalkozz a saját dolgoddal, Percy...

– Jobb, ha bemegyünk – szolt közbe Annabeth. – Grover már biztos vár.

Thália felnézett a várra, és megborzongott.

– Vajon mit találhatott, hogy telefonra kapott?

– Biztos nem a karácsonyi ajándékokat... – mondtam, és feltekinttem a Westover Hall sötét tornyaira.

A tölgyfa ajtók nyikorogva feltárultak, és pár kíváncsi hópehely kíséretében beléptünk az előcsarnokba.

– Húúú! – foglaltuk össze sommásan a látványt.

A hatalmas terem falain valóságos csatazászló- és fegyverkiállítás: régi mordályok, harci bárdok és más hasonló nyalánkságok. Tudtam, hogy a Westover egy katonai iskola, de a dekoráció még ehhez képest is *halálos* volt – szó szoros értelemben.

Kezemmel kitapogattam a zsebemben lapuló, nem kevésbé halálos golyóstollamat, Árapályt. Rossz előérzet kerített hatalmába. Valami veszély leselkedett ránk. Thália a csuklóján lévő ezüst karkötőt birizgálta – kedvenc varázstárgyát. Kétségtelenül ugyanarra gondoltunk. Egy fenyegető összecsapásra.

– Csak azt tudnám, hol... – tűnődött Annabeth, amikor nagy dörrenéssel bevágódott mögöttünk az ajtó.

– Re-rendben – makogtam. – Azt hiszem, maradunk egy darabig.

Zene ütötte meg fülemet a terem másik végéből. Tánczenének tűnt. Lepakoltuk táskáinkat az egyik oszlop mögé, és terepszemlére indultunk. Éppen abban a pillanatban léptek zaja hallatszott, és a homályból két alak bukkant elő.

Mindkettőnek rövidre vágott, szürke haja volt. Fekete egyenruhában voltak, amelynek vörös szegélye messziről virított. Míg a férfi arca simára borotvált volt, a nő ajka fölött bajusz sötétlett. Ezen meglepődtem. Mindketten úgy jártak, mintha lenyelték volna a partvist.

– Ti meg mi járatban vagytok itt? – kérdezte az asszony.

– Hááát... – akkor jöttem rá: annyira lekötött minket a találgatás, hogy mi a fene történhetett Groverrel, hogy nem találtunk ki semmilyen ürügyet. Legalább a kocsiiban megbeszélhattük volna, hogy mégis mit mondunk, ha valaki gyanúsna találna három idegen gyereket, akik késő este csak úgy beállítanak egy internátusba.

– Mi csak...

– Aha! – csattant fel a férfi. – Látogatók nem vehetnek részt a táncos mulatságon!

– Furcsán beszélte az angolt, akcentussal, az r-t olyan orrhangon ejtette, mint a franciák. – Azonnal kifelé!

Magas volt, afféle ragadozómadár arccal. Az orrcimpája remegett beszéd közben, így nem tudtam nem észrevenni, hogy a két szeme különböző színű. Az egyik barna, a másik kék, mint a génhibás kóbor macskáknak.

Most ki fog dobni, gondoltam, de ekkor Thália előlépett, és valami furcsát művelt. Csettintett egyet az ujjával, elég élesen, mire szellő csapott meg – először azt hittem, képzelődöm –, és meglengette a falon lévő zászlókat.

– Mi nem látogatók vagyunk, uram, mi ide járunk – mondta Thália. – Nem emlékszik ránk? Én Thália vagyok, ők pedig Annabeth és Percy.

Azt hittem, mebuggyant. Nem elég, hogy kidobnak, előtte jól meg is büntetnek majd hazudozásért, de a férfi összehúzta kétszínű szemét, és habozni látszott.

– Ms. Kvéthatsikovgato, ismeri ön ezeket a gyerekeket?

Bár a helyzet egyáltalán nem volt vicces, kis híján elnevettem magam. Hogy hívhatnak egy tanárnőt Krétacsikorgatónak? Biztos csak vicc az egész.

A tanárnő felkapta a fejét, mintha valami transzból ébredne.

– I-igen, ismerem őket. Annabeth, Percy, Thália, hol voltak?

Mielőtt válaszolhattunk volna, újabb láb-, illetve hát patadobogást hallottunk, és a lihegő Grover tűnt fel:

– Itt vagytok! Megcsináltátok! – ekkor vette csak észre a tanárokat. – Ó, Ms. Krétacsikorgató, dr. Tüske, önök is itt vannak...

– Mi az, Mr. Bokorabáló?! – förmedt rá a férfi. A hanghordozása elárulta, hogy ki nem állhatja Grovert. – Mit akart azzal mondani, hogy megcsinálták? Valami elromlott?

– Ó, hmmm, nem, Mr. Tüske... Csak annyit akartam mondani, hogy megcsinálták aaa... Puncsot! Igen, a puncsot a tánchoz! A puncs fincsi, és ők megcsinálták!

Dr. Tüske ránk bámult. Lefogadtam volna, hogy az egyik szeme üveg, csak azt nem tudtam még, hogy a barna vagy a kék. Láttam rajta, hogy legszívesebben lehajítana bennünket a kastély legmagasabb tornyáról, de ekkor álmodozva ismét megszólalt Krétacsikorgató:

– Igen, a puncs nagyon finom... De most már aztán ne is lássam magukat! És a lábukat se merészeljék kitenni a gimnázium kapuján!

Nem kellett kétszer mondania, tisztelegve, és „igenasszonyozmozva”, ahogy itt már csak szokás, követtük Grovert, aki a zene irányába vezetett bennünket.

A hátamban éreztem a tanárok pillantását, de nem tudtam megállni, hogy Tháliához ne sodródjak, és suttogva megkérdeztem:

– Ezt hogy csináltad?

– Mit? Ja, a Ködöt! Kheirón nem tanította meg neked?

Ez sokként ért. Éreztem, ahogy előnt a féltékenység. Kheirón a tábor vezetőedzője volt, de még soha nem mutatott ilyesmit. Miért kivételezik Tháliával?

Grover egy ajtóhoz ért, amelyen a „tornaterem” felirat állt. Bár diszlexiás vagyok, ezt még én is el tudtam olvasni.

– Hú, ez meredek volt! – fújta ki magát Grover. – Hála az égnek, hogy itt vagytok!

Annabeth és Thália megölelték Grovert, én pedig egy nagy passzival üdvözöltem. Jó volt újra látni, annyi hónap után. Egy kicsivel magasabb lett, és sűrűbb a körszakála, de máskülönben ugyanúgy festett, mint máskor, ha embernek álcázta magát: bugygyos farmer, edzőcipő, müláb rejtette virgácsait és kecskepatáit, a fején pedig ott díszelgett az elmaradhatatlan sapka, amely alatt kis szarvai, és göndör-barna fürtjei lapultak. Fekete pólót viselt „Westover Hall, gyalogos” felirattal. Talán egy egyenpóló egyenfelirata volt, de az is lehet, hogy Grover rangját tudatta a világgal.

– Mi volt annyira sürgős? – kérdeztem.

– Találtam kettőt – vett egy mély lélegzetet.

– Mit? Félvért? Itt?

Grover bólintott.

A Félvérek majdnem olyan ritkák voltak, mint a fehér hollók. Abban az évben Kheirón minden bevethető szatírt ráusztított az iskolákra, hogy negyedik osztálytól felfelé tegyék tűvé az intézményeket, lehetséges utánpótlást keresve. Nehéz időket éltünk, nagyok voltak a veszteségeink. Minden félistenre szükségünk van. De ez, mint mondtam, nem ment olyan könnyen, mert elég kevés futkosott belőlük a sulik folyosóin.

– Testvérpár. Egy fiú és egy lány, tíz illetve tizenkét évesek. Elég erősek. Kifutunk az időből, segítségre van szükségem.

– Szörnyekkel találkozta?

– Eggyel – pislogott körbe Grover idegesen. – Gyanakszik. Nem tudom, hogy megbizonyosodott-e már a tesókról, de nincs sok ideje, ma van a téli szünet előtti utolsó nap. Nem hagyja el-menni őket, amíg ki nem derítette, félistenek-e. Ha megpróbálok a srácok közelébe férközni, máris ott terem. Nem tudom, mit te-gyek!

Grover segítségért esedezve pillantott Tháliára. Nem állítha-tom, hogy jólesett. Azelőtt rám nézett ilyen áhítatosan, tőlem vár-ta a válaszokat, de Thália mellett labdába sem rúghattam. Nem csak azért, mert Zeusz lánya volt, de többet tudott a szörnyek le-rázásáról, mint bármelyikünk.

– A kis félvérek odabent vannak?

Grover bólintott.

– Akkor menjünk táncolni! És ki a szörny?

– Ó! – nézett újra rémülten körbe –, most találkozhatok vele, az igazgatóhelyettes, dr. Tüske.

Érdekes tény a katonai iskolákkal kapcsolatosan, hogy ha lazí-tanak a gyepőn, akkor azt a nebulók a lovak közé vetik, és vadab-bul tombolnak, mint bármely más suliban. Talán a túlzott szigor-miatt van ez. Valamikor ki kell eresztetniük a fáradt gőzt.

A tornaterem padlója vörös és fekete lufikkal volt tele, a srácok ezeket rugdosták egymás képének. Ha elunták, akkor a falakról ló-gó krepp-papír füzérekkel fojtogatták egymást. A lányok egy ku-pacba tömörültek, ahogy szokták, alaposan kimázolva, spagetti-pántos topokban villogtak, hozzá színes nadrágokat viseltek, a lá-bukra kínzóeszköznek is beillő, magas sarkú cipőket húztak. Néha gondoltak egyet, és mint a piranhák, hangosan vihogva rávetették magukat egy gyanútlan fiúra, aztán néhány perc múlva szabadon

engedték, miután a szerencsétlen áldozat hajába masnit kötöttek, és minden szabadon lévő bőrfelületét összefirkálták rúzzsal.

Az idősebb srácok a terem szélén lapultak, mintha bármelyik pillanatban támadás érhetné őket, épp, mint én, de nekem volt is okom a lapulásra.

– Íme, itt is vannak – mutatott Grover a lelátó felé, ahol a testvérpár ült. – Bianca és Nico di Angelo!

A lány zöld, lógó karimájú kalapot viselt, mintha így akarná álcázni magát. A testvére nagyon hasonlított rá. Mindkettőnek selymes, sötét haja volt, és olívaolaj színű bőre. Nico egy pakli kártyát kevert éppen, a nővére meg valamiért dorgálta. Bianca feszültnek tűnt, és idegesen pislogott körbe, mintha valami rosszat sejtene.

– Tisztában vannak vele, hogy... vagyis megmondtad nekik?

– Nem. Tudjátok, mivel jár. Csak még nagyobb bajt hoznék rájuk. Ha egyszer rájönnek, kik is ők valójában, akkor az illatuk is erősödni fog – rázta meg a fejét Grover.

Rám tekintett, és én bólintottam. Nem tudom, milyennek érezhetik a félvérszagot a szatírok és a szörnyek, csak annyit tudok, hogy a szagod könnyen a legnagyobb ellenséged lehet. Minél erősebb félisten vagy, annál inkább illatozol, mint egy szörny-ínycsiklandó vacsora.

– Akkor mire várunk! Gyerünk, vigyük ki őket!

Thália a vállamra tette a kezét. Dr. Tüske surrant be a lelátóhoz vezető lépcsők egyikén, és megállt a testvérek mellett. Hidegen felém biccentett, és mintha még a szeme is világított volna hozzá.

Arckifejezését elnézve, Thália őt nem ejtette át a Köd-trükk-jével. Sejtette, kik vagyunk, csak kíváncsi volt rá, hogy mit keresünk itt.

– Ne bámuljátok olyan feltűnően a testvéreket! – parancsolta Thália. – Ki kell várnunk a megfelelő alkalmat. De addig is

tegyünk úgy, mintha nem is érdekelnének. Összezavarhatnánk a szagunkkal...

– Hogyan?

– Mindhárman félvérek vagyunk, méghozzá a legerősebb fajtából. A jelenlétünkkel alaposan megkeverhetjük. Viselkedetek természetesen. Táncoljatok kicsit, de azért fél szemetek legyen a kölykökön.

– Táncoljunk? – lepődött meg Annabeth.

– Persze! – kagylózott a hang irányába Thália. – Ki volt az az ízlésficamos, aki Jesse McCartney-t tett fel?!

– Én voltam – felelte sértetten Grover.

– Te jó ég! Ez annyira ciki! Miért nem Green Dayt tettél fel?

– Green micsodát?!

– Hagyjuk! Táncoljunk!

– De én nem tudok!

– Majd vezetek. Bízd rám magad, kecskepajtás! – és magával ráncigálta a nyüsztítő szatírt a táncparketre.

Annabeth elmosolyodott.

– Mi az?

– Semmi, csak hiányzott Thália stílusa.

Annabeth egy kicsivel magasabb lett, mióta nem láttam, és ettől egy cseppet sem voltam boldog. Régebben soha nem viselt ékszert – leszámítva a Félvértábor gyöngynyakláncát –, de most apró, ezüst, bagolyformájú fülbevalók fityegtek a fülében. A bagoly nem lepott meg, hiszen a madár Athéné szimbóluma volt. Annabeth levette fejéről a sísapkát, és hosszú, szőke haja a vállára omlott. Így még felnőttesebbnek tűnt.

– Szóval... – próbáltam eleget tenni Thália felkérésének, miszerint viselkedjünk természetesen, de hirtelen fogalmam sem volt, hogyan kell természetesen viselkednie egy félvérnek, aki egy veszélyes küldetésen van – ...terveztél valami szép épületet mostanság?

Annabeth szeme felcsillant, mint mindig, ha építészet került szóba.

– Az új iskolában választható tantárgyként felvettem a háromdimenziós tervezés-órát. Van egy olyan klassz program, hogy...

És már mondta is, hogyan tervezte meg a segítségével azt az épületmonstrumot, amit a Ground Zerónál akar felépíteni, Manhattanben. Tartóelemekről beszélt, és homlokzatokról, én pedig egyre inkább elvesztettem a fonalat. Tudtam, hogy építész szeretne lenni – imádta a matekot és a régi épületeket –, de amit mondott, számomra kínaiul hangzott.

Az igazat megvallva, az sem tetszett, hogy ennyire imádja az új suliját. Egy New York-i iskolába iratkozott be, és ennek kezdetben még örültem is, mondván, hátha így többet láthatom. Egy bentlakásos sulis volt Brooklynban, ahová Tháliával együtt jártak. Nem esett távol a Félvértábortól sem, így Kheirón segíthetett nekik, ha bajba kerültek. De pechemre, mivel ez lányiskola volt, ráadásul távol az én MS-54-es manhattani sulimtól, nem nagyon találkoztunk.

– Király! Ezek szerint ott maradsz egész évben? – próbáltam lelkesedni.

– Igen, talán – úsztak gondfelhők a homlokára –, feltéve, ha nem...

– Hé! – kiáltott felénk Thália, aki épp Groverrel lassúzott. A szatír még így is elbotlott a saját lábában, és minden lépésnél sípcsonton rúgta partnerét. Persze, azt is hozzá kell tennünk, hogy Grover műlábat viselt, hogy elrejtse a kecskepatákat. Neki legalább ennyi mentsége akadt a bénázásra, nem úgy nekem...

– Táncoljatok, ne áruljatok petrezselymet! – parancsolta Thália.

Először Annabeth-re néztem, aztán a teremben garázdálkodó lányokra.

– Kit is válasszak...

– Engem – öklözött a gyomromba –, Zokniagy!

– Ja, persze, mi sem természetesebb!

Nem volt mit tenni, a táncparkettre lejtettünk, ahol kétségbeesve próbáltam ellesni Tháliáéktól, mit is kéne tennem. Egyik kezemet Annabeth derekára csúsztattam, a másikkal pedig megfogtam a vállát, mintha dzsúdóedzésen lennénk.

– Nem harapok, Percy! Nálátok soha sincsenek táncos bulik?

Nem feleltem. Persze, hogy voltak, de egyedül táncolni nem nagy élvezet. Rendszerint én voltam az a srác, aki a sarokban kosárlabdázott elvonulva.

Elkezdtünk topogni. Igyekeztem a kreppdíszítésre koncentrálni, és a puncsos tálra, csak hogy ne kelljen arra gondolnom, hogy Annabeth magasabb nálam, izzad a tenyerem, és minduntalan a lábára taposok.

– Mit is kezdtél el mondani az előbb? Valami gond van a suliban? – kérdeztem.

– Nem, a suliban nincs semmi gond, csak az apám...

– Vagy úgy – feleltem. Nem volt titok előttem, hogy Annabethnek nem felhőtlen a kapcsolata az apjával. – Azt hittem, hogy az idő múlásával enyhülnek a feszültségek. Megint a mostohaanyád?

– Nem, most nem. Apám elköltözött. Épp amikor már kezdtem megszokni, lelécelt New Yorkból, mert van ez az új munkája, valami könyv az első világháborúról, amihez *San Franciscóban* akar kutatni.

A város nevét úgy mondta ki, ahogy a Tartaroszt szokta, mintha halálmezőt emlegetne.

– Azt akarja, hogy te is vele menj?

– Az ország másik felére. Igazán tudhatná, hogy a félvérek nem élhetnek San Franciscóban.

– Ugyan miért nem?

Úgy nézett rám, mintha viccelnék.

– Hát nem tudod, hogy épp *ott van*?

– Vagy úgy! – játszottam el, mintha tudnám, miről beszél, mert nem akartam tudatlannak látszani. – Igen... és hogy döntesz, visszamegy a táborba?

– Ez nem ilyen egyszerű. Azt hiszem, mondanom kell valami fontosat... Elmentek! – állt meg hirtelen.

– Mi?! Kik?

Követtem a pillantását, és a lelátó felé néztem. A félvér gyerekeknek, Nicónak és Biancának hűlt helye, a mellettük lévő ajtó nyitva. Dr. Tüskének se híre, se hamva.

– Keressük meg Tháliákat! – nézett szét Annabeth idegesen. – Hová sasszézhattak? Gyere! – rohant el a tömegben. Követni akartam, de egy csoport lány rám támadt. Hogy megússzam a rúzs-masni tortúrát, ügyesen kicseleztem őket. De mire mindezzel megvoltam, Annabeth-t nem láttam sehol. Megpördültem, hátha találok legalább egy ismerős arcot, de amit láttam, attól a vér fagyott meg az ereimben.

Tizenöt méternyire tőlem, a terem padlóján egy zöld kalap hevert, épp olyan, amelyet Bianca di Angelo viselt. A kalap közelében szétszóródott kártyalapok. Dr. Tüskét vettem észre, aki épp a terem túlsó végén nyíló ajtó felé sietett. A grabancuknál fogva cibálta a di Angelo testvéreket, mintha kismacskák lennének.

Még mindig nem láttam Tháliát, aki valószínűleg épp az ellenkező irányban kereste őket. Utána akartam rohanni, de valami eszembe jutott. *Várj!* Beugrott az a pillanat, amikor a csettintéses ködvarázslatról kérdeztem, és kiderült, hogy Kheirón mutatta neki. Aztán bevillant Grover képe is, aki olyan áhítattal leste a tanácsát, mintha a lány a világ legnagyobb bölcse lenne.

Semmi bajom Tháliával, sőt, még kedvelem is. Nem tehet arról, hogy Zeus az apja, és ezért sokkal nagyobb figyelmet kap nálam.

Egyszerűen csak meg akartam mutatni, hogy nélküle is boldogulok. Emellett időm sem maradt, hogy Tháliát keresgéljem. A di Angelo gyerekek veszélyben forogtak. Mire megtalálnám őt és a barátaimat, már ki tudja, mi lenne velük. Elvégre elbántam már nem egy szörnnel. Nincs nekem szükségem segítségre!

Elővettem Árapályt a zsebemből, és dr. Tüske után rohantam.

Az ajtó egy sötét folyosóra vezetett. Dulakodás zaja ütötte meg a fülem, és egy fájdalmas nyögést hallottam. Levettem a golyóstollam kupakját.

A toll addig nőtt a kezemben, amíg görög bronzkarddá nem alakult: három láb hosszú volt, bőr markolattal. A penge halványan derengett, és arany fényt szórt az öltözőszekrények sorára. Anakluszmosz volt a kard neve, vagy ahogy én becéztem: Árapály.

Elfutottam a folyosó végéig, de senkit nem találtam. Benyitottam egy ajtón, és az iskola aulájában találtam magam megint. Megpördültem a sarkam körül. Dr. Tüskének nyomát sem láttam, de az Angelo kölyköket annál inkább. Ott álltak a terem túlsó oldalán, és a félelemtől bénultan bámultak rám.

Lassan elindultam feléjük, miközben leengedtem a kardom.

– Minden rendben, nem akarlak bántani benneteket.

Nem válaszoltak. Vajon mi a csuda üthetett beléjük? És hol volt dr. Tüske? Talán megérezte az Árapály jelenlétét, és eliszkolt. A szörnyek rettegnek a mennyei bronzból készült fegyverektől.

– Engem Percynek hívnak – mondtam nekik nyugodt hangon.

– Ki akarlak vinni innen benneteket, valami biztonságos helyre.

Bianca szeme elkerelkedett. A keze ökölben. Túl későn esett le, hogy, mit akart jelezni. Nem tőlem félt, hanem figyelmeztetni próbált.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Megpördültem, de közben már hallottam a surrogást, aztán éles fájdalom hasított a vállamba. Valami erő, akár egy hatalmas kéz, a falhoz csapott.

Suhintottam egyet a kardommal, de nem volt, amit eltalálhattam volna.

Hideg kacagás visszhangzott a falak között.

– Igen, Perseus Jackson – szólalt meg dr. Tüske. Akcentusának köszönhetően határozottan „pevszesz seggzsong”-nak hallatszott a nevem. – Tudom, ki vagy.

Megpróbáltam kiszabadítani a vállam. A kabátom és a pólóm a falhoz volt szögezve valami szeggel. Fekete, törszerű, harminc centis lövedékkel. Amikor átfúrta a ruhámat, a bőrömet is felsértette, mert égetett. Ismerős érzés, mint a méregé.

Megpróbáltam koncentrálni: nem szabad elvesztenem az eszméletem.

A fekete sziluett elindult felém. Dr. Tüske a sápadt fénybe lépett. Még mindig embernek látszott, bár az arcában volt valami kísérteties. Fehér fogán, és barna-kék szivárványhártyáin tükröződött a kardom fénye.

– Köszönöm, hogy kiszabadítottál a tornateremből, rühellem a táncmulatságokat – mondta.

Felé csaptam a kardommal, de nem értem el.

ZZZZZ! Egy második lövedék süvített elő valahonnan a háta mögül. Ő maga meg sem mozdult. Úgy tűnt, valaki áll a háta mögött, aki késeket dobál.

Bianca felsikoltott mellettem. A második halef egy centire az arcától fúródott a falba.

– Mindhárman velem jöttök – közölte dr. Tüske. – Csendesen, szófogadóan. Ha segítségért kiabáltok, vagy megpróbáltok beszélgülni, megmutatom, milyen pontosan célzok.